til at virke. Og naar der nu i denne Maaned for 3. Gang vælges Bestyrelser til de kommunale Hjælpekasser, saa haaber jeg, at Kvinderne vil vise, at de er sig dette Ansvar bevidst, dels ved at møde og stemme paa selve Valgdagen, og dels ved gennem deres respektive Partiorganisationer at faa Indflydelse paa Listeopstillingen. Her gælder der ingen Undskyldning, her forlanges ikke særlig politisk Indsigt eller Sagkundskab, her kan alle være med i Arbejdet paa at vælge Bestyrelsesmedlemmer til Hjælpekasserne, der egner sig til at føre Loven ud i Livet, saa dens § 4 sker Fyldest, saa ingen af Kommunens Medlemmer behøver at ty til Fattigvæsenet, fordi Sygdom eller pludselige Uheld har bragt dem i Nød.

Hjælpekasseloven er en god Lov, men som alle gode Love kan den naturligvis misbruges, det gælder derfor her som overalt at sætte de rette Folk paa den rette Plads, ikke mindst fordi Bestyrelsen har et meget stort Ansvar for Hjælpekassens Forvaltning, noget der tydeligt fremgaar af den sidste Sætning i Lovens § 4: »Hjælpen ydes efter Skøn i hvert enkelt Tilfælde«. Hjælpekasseloven i Forbindelse med Alderdomsunderstøttelsesloven, Sygekasseloven o. s. v. skulde gerne i Løbet af en Menneskealder om ikke overflødiggøre Fattigvæsenet, saa dog indskrænke dettes Betydning i væsentlig Grad. Et Fattigvæsen efter gammeldags Mønster med Tab af Borgerret for de understøttede er uværdigt for det 20. Aarhundrede. Det virker i høj Grad demoraliserende, og til det bør kun henvises de enkelte Løsgængernaturer, som aldrig kan eller vil underordne sig Samfundets Krav om Arbejde og Orden. Og selve disses Antal skulde gerne formindskes i samme Forhold som Samfundets Omsorg for forældreløse og vanrøgtede Børn stiger.

Naar vi derfor i denne Maaned gaar til Hjælpekassevalg, skal vi ikke se paa Hjælpekasseinstitutionen som noget isoleret, men som et vigtigt Led i den Kæde af Love, der er Resultatet af det Arbejde, der bør gøres for at gøre vort Samfund godt at leve i, ikke alene for nogle enkelte, men for alle dets Individer. Og i det Arbejde er der fuldt op af Opaver for danske Kvinder.

Johanne Rambusch.

Kvinders Adgang til Studium og Embede.

(Fortsættelse)

Lovkyndighed

Hvad *Sverrig* angaar er Adgang kun aaben for ugifte Kvinder til at praktisere som Sagførere og Advokater i alle Instanser; thi da gifte Kvinder er under Formynderskab af deres Mænd, kan de ikke optræde som Sagførere i Retten. Hverken ugifte eller gifte Kvinder kan faa Dommerembeder. Paa Grund af disse Forhold har kun faa svenske Kvinder studeret Jura. Ialt 4 Kvinder har til Dato taget Embedseksamen. De to af af disse har kastet sig over videnskabeligt Arbejde, idet den ene, der nu er død, blev Docent i Civilret ved Upsala-Universitet og naaede derved saa langt paa denne Bane, som det var muligt for en Kvinde. Hvis Loven havde tilladt det, vilde hun utvivlsomt have opnaaet at blive Professor. Den anden fortsætter stadig sine Studier for at tage Doctorgraden, hvortil Kvinder har Adkomst. De øvrige to kvindelige Jurister vil prøve at blive Sagførere og er foreløbig ansatte som Fuldmægtige paa Sagførerkontorer.

Da Lovene i *Finland* udtrykkelig bruger Ordet »Mand«, hvor der er Tale om juriske Bestallinger og Embeder, har hidtil ingen Kvinde praktiseret som Sagfører. Imidlertid har en mere liberal Opinion gjort sig gældende i Landet i den senere Tid, saaledes at en kvindelig Jurist har faaet Tilladelse til at plædere ved Retten som Advokat. Men man har dog fundet det nødvendigt at ledsage Tilladelsen med et Forbehold, idet man har forbudt hende at aflægge

---

og Amerikas Forenede Stater har sine jurydomstole.

Frankrike tilegnet sig juryen i 1791. Landet var dengang under den store revolutions tegn. Den konstituerende forsamling besluttet den indført og optok den i sin nye lovgivning. Eftersom Frankrikes konstitution i aarenes løp gjennemgik de forandringer, som fulgte med landets overgang fra republik til monarki (keiserdømme-kongerike) og atter republik, undergik ogsaa juryens organisation, samtidig med dets grundlov, endel ændringer. Av interesse er det at paapeke, at den blev bibeholdt i Code Napoléon. Siden har institutionen hævdet sin plads i Frankrikes retsvæsen.

Saa vandret den videre gjennem Europa, blev indført i Belgien, i mange av de tyske forbundsstater, og efterat det tyske rike i 1870 var etableret, saa ogsaa i dette. At komme ind paa de enkelte forskjelligheder der kan være i alle de lande, hvor man har jury, vilde føre for langt i en liden artikel som denne. Men næsten overalt gjorde der sig i forrige aarhundrede sterke tendenser gjældende for at opta juryen, og paa de fleste steder har man foretrukket den efter fransk mønster og system.

I Danmark er juryens — nævningerettens — indførelse bestemt ved grundloven av 5te juni 1849. Men denne bestemmelse er som bekjendt endda ikke traadt helt ut i livet.

I Sverige har juryinstitutionen hittil ikke fundet noen jordbund for sig.

Omkring aarene 1830-50 gik der en sterk national demokratisk bevægelse gjennem Norge. Da reistes ogsaa tanken om at faa folkevalgte dommere i kriminelle saker. Først i 1845 tok det norske storting saken op, idet det bevilget penge til reisestipendier for jurister, som i de forskjellige lande skulde studere institutionen der. Men der